

FEKETE ISTVÁN
Augusztus

Poros utak felett álmos meleg. Lankadt akácok bóbiskolnak az utak mentén, valahol bűg a cséplő, és a torony felett gólyák örvénylenek. Tanítják a fiatalokat a hosszú útra. Valamikor keselyűk kerenghettek így a csataterék vérpárás felhői felett, amikor már elszállt a kürtök rivalgása, és holló gubbasztott a zászlók törött nyelén. De most békesség és csend ül az augusztusi tájon, csak a gólyamadár röpteti fiait a torony felett. Szikrázik a kereszt a messzeségben, és felette folyik a fárasztó torna, a gólyanemzettség fiatalja fáradhatatlan szárnyakkal kelhessen messze útra Kis-Boldogasszony táján, amikor csendes, litániás ének zsong ki a templomból, és virágfüzerek sóhajtják szomorú, halódó illatukat a kőkereszt omladozó párkányán. Sárga tarlóban kolomp kondul, és lógó nyelvvel ballag a pumi. A juhásznak kétszer is kell mondania, ha tereltetni akar. Meleg van. A tarlókon apró kék virágok fakulnak, az utakon és legelőkön pedig sudár virágjában pompázik a királygyertya.

Csupa ragyogás a határ, csupa útrakészülő pompa. Gerlék és örvösök szemezgetnek a vadmohar kihullott magján, és csapatosan rebbennek fel, ha árnyék suhan el felettük. A fecskék alacsonyan szállnak, és csak akkor vágódnak fel, ha megjelenik örök ellenségük, a kabasólyom. Szidják a fekete fejű hóhért, mely ritkán megy el üres kézzel. Hiába hajtják, hiába vagdosnak feléje. Karmai közt aléltan vergődik a kis, idei fecskemadár, aztán elereszti szárnyait, és nem fecske már, többé, csak – élelem. Az augusztusi párában mindenütt madárrajok mozognak, mégis néma a határ. Nem bűg a vadgalamb, nem kurrog a gerle, s az erdők tavaszi visszhangossága, fészket rejtő álmodozása odavan. Ki törődik most a fészekkel? Nincs szükség rá. Buksi gébicsek ülnek körülötte, és leváganak néha az aszott fűszálak közé, ha szöcskék vetődnek arra. A puszták körül már új kazlak nőttek. Friss szalmaszag leng a szérűkben, és a maggal megrakott szekér nehéz zökkenőkkel ballag a magtár felé.